

Niilo Anssi Ylermi
SIMOJOKI

★ 07.09.1944

† 06.07.2020

Siunaus- ja muistotilaisuus
Uudenkaupungin uudessa kirkossa
31.07.2020 klo 13.00

Siunaustilaisuus

Alkumusiikkia

Ylösveisuu – Luterilaisia Virsiä 894

Ylösveisuun aikana omaiset saattavat arkun kirkon eteen. Seurakunta voi veisuun aikana liittyä saattojoukkoon tai odottaa valmiiksi kirkossa. Kun arkku on paikallaan lauletaan virren viimeinen säkeistö.

1. Nyt y - lös, sie - lu - ni, mul - las - ta nou - se
Vaik - ka ei sil - mä - ni kirk - ka - ut - tan - sa

täs - tä, käy jal-kain juu-reen Ju-ma-lan ja Ka - rit -
kes - tä, niin rie-mu-huu-doin sie-lu - ni käy lau - la -

san! I - äi-seen i - loon ja juh-laan
maan.

ja - loon Ka - rit-san suu - riin häi-hin o - let os - tet -

tu. Tai - vas-ten kun-ni - a suu - res - ta ar-mos-

ta on pe - rin - tö - si, ih-meel-li - nen ta - va -

ra. Siis i - loit-se ja a - jat-te - le au - tuut - ta!

1. Nyt ylös, sieluni, mullasta nouse tästä,
käy jalkain juureen Jumalan ja Karitsan!
Vaikka ei silmäni kirkkauttansa kestä,
niin riemuhuudoin sieluni käy laulamaan.
läiseen iloon ja juhlaan jaloon,
Karitsan suuriin häihin olet ostettu.
Taivasten kunnia suuresta armosta
on perintösi, ihmeellinen tavara.
Siis iloitse ja ajattele autuutta!

3. Tutki siis todella tulevaa kirkkautta,
sen ilohuutoa ja harppuin helinää,
autuuden hehkua ja voiton virttä uutta;
sen pauhun vielä kuulet siellä ylhäällä
edessä Herran, istuimen kirkkaan,
kun kumartavat kaikki pyhät kruunuineen.
Kerubit veisaavat, serafit laulavat
ja kuoro Herran valittujen pyhien.
He kimmeltävät lailla taivaan tähtien.

5. Karitsaa kiittävät ja Jumalaamme pyhää
miljoonat laulain voiton palmut käsissään.
Iloinen äänensä taivaissa yltyy yhä;
he ylistävät Kuningasta virrellään.
Sen joukon kanssa myös aikansa
minutkin vielä riemullansa ravitaan.
Siionin vuorella, sen joka puolella
saan kuulla, kuinka ilohuuto kajahtaa
ja nähdä Herran valkeutta, kunniaa.

7. Kun himmeänä vain silmille hämärille
heijastus peilin taivaan ilon sytyttää,
ja kaukaa kaikuvain äänien sävelillä
jo täällä voimaa on, oi taivaan elämää!
Näin ajattelen, näin muistuttelen,
ja minut täyttää Herran hyvyys, suloisuus,
mutta kun muistelen autuutta pyhien,
kuinka lankeavat riemuin eteen istuimen,
niin maahan painaa mahti taivaan
autuuden.

2. Ei Siinain juurelle tarvitse sinun jäädä
pimeyttä pelkäämään, on sinut kutsuttu
Siionin vuorelle, autuuden Saalemissa
on sinut Välimiehen liittoon otettu.
Maailma tämä turhana jätä
ja veisaa sinä kiitosta, halleluja!
Heikossa majassa täällä maailmassa
saa sydämesi silti olla kotonaan,
öin, päivin oleskella luona Jumalan.

4. Karitsan edessä valkeissa vaatteissansa
istuvat kunniassa taivaan vanhimmat,
myös taivaan olennot enkelten joukon kanssa,
ne lakkaamatta ”pyhä, pyhä” veisaavat.
Pyhien kansa on puvuissansa
Karitsan pappiskuninkaina taivaassa.
Heille on valmiina niin suuri kunnia,
ettei se koskaan noussut mieleen ihmisen.
Sen lahjan antaa kihlatulleen Sulhanen.

6. Ah, koska kerran saan herätä kuvanansa
ja kirkastetuin silmin nähdä Jumalan.
Sitten ei milloinkaan käy sielu janoissansa,
kun häissä valmis morsian on Karitsan.
Saan kruunun siellä ja puvun vielä,
tuon kalliin vaateen, pyhien vanhurskauden,
kun syntisyyteni, syyn kyneleihini
saan siellä vaihtaa kunniaan ja pyhyyteen
ja kyneleeni kiitosvirteen iäiseen.

8. Herramme kunniaa soi uusi virsi siellä.
Milloinkaan ei se lopu, ei käy vanhaksi.
Sen tahdon oppia alhaalla taivaan tiellä
katsellen Jeesusta uskoni voimaksi.
Synniksi tehtiin ja teurastettiin
Karitsa, jonka veri meidät lunasti.
Kunnia, kirkkaus, voima ja ylistys
hänelle iankaikkisesti tulkohot,
ja taivas, maa ja meri ”aamen” sanokoot!

Alkuvirsi – Vanha Suomalainen Virsikirja 410

1. Ratk' tai-vaas-sa, ratk' tai-vaas-sa On i - lo, rie - mu
2. Ratk' tai-vaas-sa, ratk' tai-vaas-sa Tai - to täy - del - li -
3. Ratk' tai-vaas-sa, ratk' tai-vaas-sa, Siell' kirk - ka - us pais -
4. Si - tä i - loo, kuin tai-vaass' on, Ei taida kenkään pu - hu -
5. Sii - hen i - loon, kuin tai-vaass' on, Aut' meit' Herra Je - su

suur', Siell' i - loit - se - vat kaik - ki: En -
nen, Siell' saam' Ju - ma - lan näh - dä, Niin -
taa, Eip' au - rin - gon kirk - ka - us Niin
a, Ei yk - si - kään kir - joit - ta - ja Tai-da
Krist', Pii - nas ja kuo - le - mas kaut - ta, Saa -

ke - lein kuo-riss' juur', Vei - sa - ten rie - mui-sest':
kuin on ole - vai - nen: Kas-vois-ta niin kas - voi - hin,
kirk-kaast' va - lis - ta, Kuin se kirk-kaus tai-vaas - sa,
u - los sa - no - a Si - tä iloo, kuin tai-vaass' on,
ta meit' sinne vis - sist', A - men___ to - ti - sest',

Py - hä, py - hä, py - hä, Her - ra Ze - ba - oth!
Kas-vois - ta niin kas - voi - hin, Her - ra Ze - ba - oth!
Kuin se kirk-kaus tai - vaas - sa, Her - ra Ze - ba - oth!
Si - tä iloo, kuin tai-vaass' on, Her - ra Ze - ba - oth!
A - men___ to - ti - sest', Her - ra Ze - ba - oth!

Johdanto

Rippi

Yksinlaulu

Epistola (1 Kor. 15:50–58)

Psalmi (Ps. 118:15-25)

Psalmi lauletaan vuorolauluna miesten [I] ja naisten [II] välillä.

Antifoni: Ps.130:5

Esilaulaja:

Minä odotan Herraa, minun sieluni
|odottaa,*
ja minä panen toivoni |hänen sanaansa.

II:

Riemun ja pelastuksen huuto kuuluu
vanhurskaitten |majoissa.*
Herran oikea käsi tekee väke|viä tekoja.

I:

Herran oikea käsi |korottaa,*
Herran oikea käsi tekee väke|viä tekoja.

II:

En minä kuole, vaan |elän*
ja julistan |Herran töitä.

I:

Herra minua kyllä |kuritti,*
mutta kuolemalle hän ei |minua antanut.

II:

Avatkaa minulle
vanhurskauden |portit,*
käydäkseni niistä sisälle
|kiittämään Herraa.

I:

Tämä on Herran |portti:*
vanhurskaat käyvät |siitä sisälle.

II:

Minä kiitan sinua siitä,
että vastasit |minulle*
ja tulit minulle |pelastajaksi.

I:

Se kivi, jonka rakentajat hylkä|sivät,*
on tullut |kulmakiveksi.

II:

Herralta tämä on |tullut; *
se on ihmeellistä meidän
|silmissämme.

I:

Tämä on se päivä, jonka Herra on
|tehnyt; *
riemuitkaamme ja iloit|kaamme siitä.

II:

Oi Herra, |auta,*
oi Herra, |anna menestys!

I:

Kunnia Isälle ja |Pojalle*
ja Py|hälle Hengelle

II:

niin kuin oli alusssa nyt on ja |aina*
iankaikkisesta iankaik|kiseen. Aamen.

I+II:

Minä odotan Herraa, minun sieluni
|odottaa,*
ja minä panen toivoni |hänen sanaansa.

Evankeliumi (Joh. 11:20–26)

Saarna

Uskontunnustus

Minä uskon Jumalaan,
Isään, Kaikkivaltiaaseen,
taivaan ja maan Luojaan,

ja Jeesukseen Kristukseen,
Jumalan ainoaan Poikaan, meidän Herraamme,
joka sikisi Pyhästä Hengestä,
syntyi neitsyt Mariasta,
kärsi Pontius Pilatuksen aikana,
ristinnaulittiin, kuoli ja haudattiin,
astui alas tuonelaan,
nousi kolmantena päivänä kuolleista,
astui ylös taivasiin,
istuu Jumalan, Isän, Kaikkivaltiaan, oikealla puolella
ja on sieltä tuleva tuomitsemaan eläviä ja kuolleita,

ja Pyhään Henkeen,
pyhän yhteisen seurakunnan,
pyhän yhteyden,
syntien anteeksiantamisen,
ruumiin ylösnousemisen
ja + iankaikkisen elämän.

Omaiset laskevat kukkalaitteen

Mahdolliset muut kukat lasketaan haudalla.

Ruumiinsiunaus

Rukous

Isä meidän -rukous

Isä meidän, joka olet taivaissa.
Pyhitetty olkoon sinun nimesi.
Tulkoon sinun valtakuntasi.
Tapahtukoon sinun tahtosi,
myös maan päällä niin kuin taivaassa.
Anna meille tänä päivänä meidän jokapäiväinen leipämme.
Ja anna meille meidän syntimme anteeksi,
niin kuin mekin anteeksi annamme niille,
jotka ovat meitä vastaan rikkoneet.
Äläkä saata meitä kiusaukseen,
vaan + päästä meidät pahasta.
Sillä sinun on valtakunta ja voima ja kunnia iankaikkisesti.

Herran siunaus

Loppuvirsi – Virsikirja 320

Loppuvirtenä lauletaan Te Deum -hymni vuorolauluna paikalla olevan papiston (I) ja seurakunnan (II) välillä. Papistoa pyydetään siirtymään kuoriin virren ajaksi.

I: Si-nu-a, Ju-ma-laa, II: kan-sa-si ku-mar-taa.

I: Maan pii-ri kiit-tää si-nu-a,
I: En-ke-lit, tai-vaan san-ka-rit,
I: kii-tos-ta Her-ran lau-la-vat

II: I-sääm-me i-an-kaik-kis-ta.
II: ja ke-ru-bit ja se-ra-fit
II: ja lak-kaa-mat-ta huu-ta-vat:

I: "On py-hä Ju-ma-la, II: on py-hä Ju-ma-la,

I+II: on py-hä Ju-ma-la, Her-ram-me Se-ba-ot!

I: On täyn-nä kaik-ki tai-vas, maa
I: Si-nul-le vir-ren rie-mui-sen
I: myös a-pos-to-lit, pro-fee-tat
I: Ja kris-ti-kun-ta kaut-ta maan
I: Oi I-sä, tai-vaan val-ti-as,
I: ja Hen-ki, loh-dut-ta-jam-me,

II: her-ra-u-te-si kun-ni-aa!"
II: nyt ni-me-ä-si siu-na-ten
II: ja mart-tyy-ri-si lau-la-vat.
II: si-nul-le kan-taa kii-tos-taan.
II: ja Poi-ka, Jee-sus lau-pi-as,
II: si-nu-a, Her-ra, kii-täm-me.

I: Oi Jee - sus, suu - ri ku - nin - gas
I: toit ih - mi - sek - si syn - ty - en
I: kuo - le - man mah - din ku - kis - tit
I: Yl - hää - lä kirk - ka - u - des - sa
I: Kun ker - ran saa - vut pääl - le maan,
I: Ve - re - si mei - dät lu - nas - ti,

II: ja I - sän Poi - ka ar - mi - as,
II: maa - il - maan ar - mon, au - tuu - den,
II: ja tai - vaan por - tit au - kai - sit.
II: nyt is - tut I - sän rin - nal - la.
II: e - lä - vät, kuol - leet tuo - mi - taan.
II: siis muis - ta pal - ve - li - ja - si!

I: Vie tai - vaa - see - si, jos - sa on

II: py - hi - en au - tuus lo - pu - ton.

I: Kan - sa - si, Jee - sus, va - pah - da

II: ja luo - ma - kun - ta pe - las - ta,

I: pa - has - ta mei - tä var - je - le,

II: ruu - mis ja sie - lu suo - je - le.

I: Päi - väs - tä päi - vään si - nul - le

II: me y - lis - tys - tä vei - saam - me.

I: Suo, et - tei syn - ti mil - loin - kaan
 I: Ju - ma - la, mei - tä ar - mah - da
 I: Heik - ko - jen vah - va us - kal - lus,

II: si - nus - ta sai - si luo - pu - maan.
 II: ja ar - mol - la - si puo - lus - ta.
 II: kan - sa - si kuu - le huo - ka - us.

I: Toi - vom - me o - let ai - no - a,

II: oi us - kol - li - nen Ju - ma - la.

I+II: Aa - - - men.

Loppumusiikkia

Loppuvirren jälkeen omaiset saattavat arkun ulos kirkosta. Ohjelma jatkuu muistotilaisuudella välittömästi omaisten palattuaan paikoilleen.

Muistotilaisuus

Virsi – Virsikirja 270

1. En - kö Her - ra - Ju - ma - laa - ni rie - mu -
En - kö suur - ta aut - ta - jaa - ni y - lis -
vir - sin kiit - täi - si! Poh - ja - ton - ta
tai - si har - taas - ti!
lau - pe - ut - ta lap - sil - leen hän o - soit - taa,
I - sän sy - dän ar - mah - taa täyn - nä
pelk - kää rak - ka - ut - ta. Kaik - ki lop - puu
ai - ka - naan, ar - mon - sa ei mil - loin - kaan.

1. Enkö Herraa Jumalaani
riemuvirsin kiittäisi!
Enkö suurta auttajaani
ylistäisi hartaasti!
Pohjatonta laupeutta
lapsilleen hän osoittaa,
Isän sydän armahtaa
täynnä pelkkää rakkautta.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.

2. Niin kuin kotka siivillänsä
poikiansa peittelee,
niin hän minut kädellänsä
armiaasti suojelee.
Äidinkohdussa jo antoi
muodon, hengen, elämän,
sieltä tähän hetkeen hän
huostassansa hoiti, kantoi.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.

3. Eipä ollut Poikansakaan
liian kallis hänelle,
kuolemaan hän antoi rakkaan
elämäksi minulle.
Ääretön on Herran hyvyys!
Vaikka heikko henkeni
kuinka tarkoin miettisi,
tutkimaton on sen syvyys.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.

Naiset:

*5. Sielustani huolen kantaa,
armollaan hän ruokkii sen.
Ruumiilleni hän myös antaa
kaiken, mitä tarvitsen.
Milloin taito oma puuttuu
taikka olen voimaton,
Herra heikon voima on,
vahvaksi näin heikko muuttuu.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.*

7. Silmäni kun uneen suljen,
Herrani jää valvomaan.
Taas kun uuteen aamuun kuljen,
uuden armon aina saan.
Ellei kasvot Herran armaan
jäisi tiellä saattamaan,
sieluni ei tuskistaan
koskaan toipua vois varmaan.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.

Miehet:

*9. Niin kuin isä ei voi kieltää
rakkautta lapseltaan,
joka vastoin isän mieltä
harhaan kulkee toisinaan,
niin myös Herra hoitaa lastaan
rakkauden vitsalla
eikä koston miekalla,
armoan sulkee ainoastaan.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.*

11. Eikä ole, uskon kyllä,
risti luotu iäksi.
Ei sen vaiva enää yllä
tuolle puolen matkani.
Talven tuimat tuiskut poistaa
jälleen suvi suloinen,
niin myös jälkeen vaivojen
ilosta saa silmä loistaa.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.

4. Pyhän Hengen johdattamaan
Herra antaa sanassaan,
elämäni hallitsemaan
tiellä taivaan kunniaan.
Uskon kirkkaan, puhtaan liekin
sytyttää hän sydämeen,
johtaa minut autuuteen,
valaistu on kuolontiekin.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.

Miehet:

*6. Maailmamme aarteinensa
hallintaamme Herra soi,
luomakunnan luotuinensa
hyödyksemme meille loi.
Minne silmä, tieto kantaa,
runsaasti on lahjoja,
joita Luoja, kaitsija,
luoduillensa aina antaa.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.*

8. Vaikka väijyy sieluani
vihollinen, kiusaaja,
ei se koskaan Herrastani
tempaa irti minua.
Herra torjuu voimallansa
kaiken pahan päältäni
johdattaen juoksuni
Hengellänsä, armollansa.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.

Naiset:

*10. Vaikka joskus ankaralta
tuntuu Herran kuritus,
Herralla on siihen valta,
häntä ohjaa rakkaus.
Minut syntiin hukkumasta
Isä tahtoo varjella,
siksi ohjaa luoksensa
ristin tietä taivaan lasta.
Kaikki loppuu aikanaan,
armonsa ei milloinkaan.*

12. Sinulla on Isän sydän,
niin myös Isän rakkaus.
Herra, lapsenasi pyydän:
Kuule uskon rukous.
Auta, että armostasi
täällä aina päivin, öin,
ajatuksin, puhein, töin
etsin, Herra, kasvojasi.
Ja kun loppuu aikani,
ylistää saan iäti.

Puhe

Musiikkiesitys

Puhe

Lauluesitys

Puhe

Virsi – Luterilaisia Virsiä 897

1. Saan o-min sil-min mi-nä-kin kat-sel-la ai-ni-aan y-
lis-tys-vir-sin, kii-tok-sin sa-lis-sa Ku-nin-kaan kris-
tal-li-mer-ta, Ju-ma-laa, kun synk-kä yöm-me ka-to-aa, ja
ar-voi-tus on jo-kai-nen vain ai-he kii-tok-sen.

1. Saan omin silmin minäkin
katsella ainiaan
ylistysvirsin, kiitoksin
salissa Kuninkaan
kristallimerta, Jumalaa,
kun synkkä yömmekatoaa,
ja arvoitus on jokainen
vain aihe kiitoksen.

2. Autuuden ilovirsissä
on pauhu valtava,
kuin suven aikaan metsissä
käy tuulen kohina.
Uudeksi luotu maailma
ei näe varjon varjoa,
silmäni täyttää valkeus,
loistava kimallus.

3. On kaikkein kaunein kuitenkin
Jumalan Karitsa.
Hän ristin haavoin verisin
julisti voittonsa,
ja armoistuin Jumalan
luo paisteen kaikkein kirkkaimman.
Myös vanhurskauden pukuni
on kallis timantti.

4. Ja jälkeen matkan vaivojen
on pääni kruunattu.
Rauhassa kodin taivaisen
on sodat sodittu.
Sen kodin Jeesukselta saa,
ken ristin tietä vaeltaa
taivaiseen Jerusalemiin,
kultaiseen kaupunkiin.

Puhe

Loppuvirsi – Achrenius 155

1. Jo mah-tai-sim-me yö-tä ja päi-vää-kin
2. O rak-ka-us suu-ri, o ää-re-tön

kiit - tää Ju - ma - lan suur - ta
ar - mo, Et - tä ol - la mor - si - an

hy - vyyt - tä, Et - tä sai - sim - me
Je - suk - sen Ja siin' on jo

tai - vaas - sa häi - tä viet - tää
kyl - lä et - tä Je - sus on mul - la,

Ka - rit - san suu - res - sa ho - vis - sa.
O ää - re - tön ar - mo ja rak - ka - us.

Siirtyminen uudenkaupungin hautausmaalle

Hautaaminen

Arkun siirtäminen haudalle

Virsi – Achrenius 148

Koh - t' mus - taan hau - taan las - kett' On
Koh - t' tai - vaan kau - pun - gis - sa Saan_

ruu - mis rauk - ka - ni, Ja si - teis - tän - sä
i - lol - la vei - sa - ta, Hää - sa - lis - sa kau - ni -

pääs - tett' On kal - lis sie - lu - ni;
his - sa Sy - dä - mest' rie - mui - ta.

2. Joukossa uskovaisten
me kuljemm' maahan tuonn',
jossa keskell' ihanaisten
kukoistaa elonpuu;
joss' elonvirta juoksee
ja harput helisee;
joss' kallist' Jesustani
silmäni katselee.

4. O sitä kirkkautta,
kuin kohta nähdä saan;
o taivaan hekumata,
joll' sielun' ravitaan;
o armast' aurinkota,
kuin siellä lämmittää,
o veisua sit' uutta,
kuin siellä kajahtaa.

6. O Jesu, joudu täältä
morsiantas noutamaan,
pois surun surkian säältä,
taivaaseen ottamaan,
iloitsemaan siitä liitost',
kuin pysyy ijäisestä'
veisaamaan sinull' kiitost',
halleluja haluisest'.

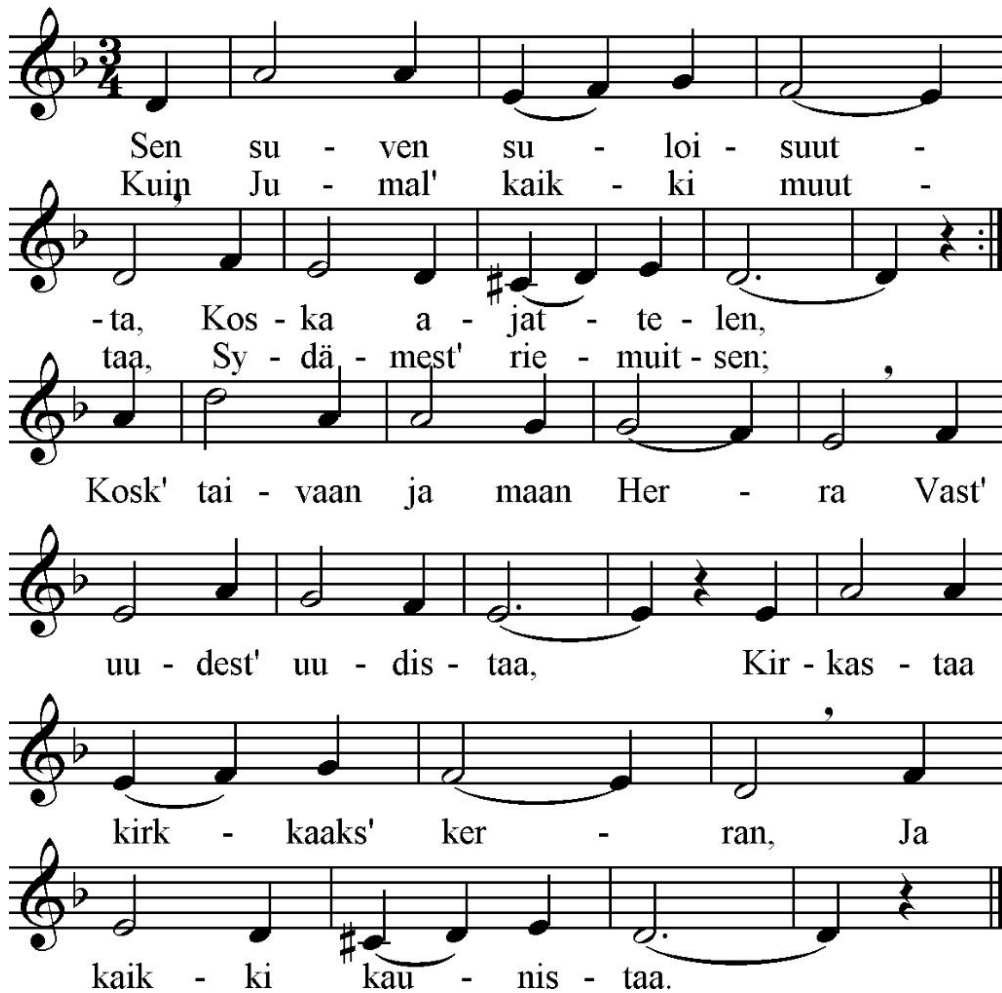
3. Kyll' äänen Paimeneni
tunnen kuin huutelee:
Tule tänne, armahani,
haavojan' suutele,
ne ovat avoinn' sinull'
vapaaksi kaupungiks,
niill' olet kihlatt' minull'
morsiameks ijäiseks.

5. Vaattehella kaunihilla
mua Jesus puettaa,
kruunulla kallihilla
mun pääni kaunistaa,
enkelit vastaanottaa
juur' taivaan portilla,
Yljän sylihin kohta
morsiamen kantavat.

Kukkien lasku haudalla

Arkun peittäminen

Virsi – Vanha Suomalainen Virsikirja 412

Sen su - ven su - loi - suut -
Kuip Ju - mal' kaik - ki muut -
- ta, Kos - ka a - jat - te - len,
taa, Sy - dä - mest' rie - muit - sen;
Kosk' tai - vaan ja maan Her - ra Vast'
uu - dest' uu - dis - taa, Kir - kas - taa
kirk - kaaks' ker - ran, Ja
kaik - ki kau - nis - taa.

2. Uuden auringon antaa
Jumala paistamaan,
Kuu, tähdet valon kantaa,
Ilmeisest' ihanan:
Niin koriaks' taivas näyttää,
Kiiltäin kirkkaudess',
Että se iloll' täyttää
Sydämmet suloisest'.

4. Niin silloin iloo liene,
Ett'ei tääll' arvata,
Eikä yksikään tienne
Mihinkään verrata;
Vaan täytyy tääll' odottaa
Ain' tuomiopäivään ast':
Silloin Herra osottaa
Meill' voimans' avarast'.

6. Meill' ruumiin jällens' antaa,
Ja kaikki jäsenet
Kauniina kokoon kantaa,
Mullassa mädänneet,
Rakentaa Herra suuri,
Niin kirkkaast' paistamaan,
Kuin aurinkoinen juuri,
Valkiast' valistamaan.

8. Ah, autuast' iloo aivan,
Kristusta katsella,
Kuin avas' meille taivaan,
Verelläns' kalliilla.
Kuin tullaan taivaan saliin,
Profeetain, marttyrein,
Patriarkkain pyhain pariin,
Joukkoon apostolein;

10. Meill' Kristus sanoo ratki,
Kuin oikiall' olemme:
Siunatut pitää kaikki
Tänn' tykön' tuleman,
Perimään iloo kanssan',
Taivaassa totisest',
Kuin teille olen ansainn',
Nautittaa ijäisest'.

3. Niin kauniiks' kaikki tekee,
Ja koriaks' Herra suur',
Että, joka sen näkee,
Riemusta raukee juur'.
Koko mailma hohtaa,
Kuin kullall' silattu,
Kuin kalleill' kivill' kohta,
Ja pääryill' kuvattu.

5. Its' Herra iloo jakaa,
Ja haudoist' herättää,
Kaikk', kuin kuolunna makaa,
Hän eteens' vedättää,
Ja heliäll' torvell' taivaan
Kunnian kuuluttaa,
Lopettaa kaiken vaivan,
Iloon meit' istuttaa.

7. Enkelins' Kristus totta
Lähetää leppyisest',
Kuin meitä vastaan ottaa;
Itse myös ilmeisest'
Hän meitä kohden kulkee,
Ratk' taivaan joukolla,
Ja meitä syliin sulkee,
Ihanall' ilolla.

9. Ne silloin omistavat
Meit' omiks' veljiksens',
Ja meitä kanssans' saavat,
Rakkaast' riemuitaksens';
Kristuksen oikiall' kädell'
Niin kunniall' kuljetaan,
Tullaan taivaasen tähdell',
Autuuteen otetaan.

Loppuvirsi – Achrenius 82

Kii - tos Ka - rit-sal-le kuol - leell', Ja y - lös -
Se Hä nen py - hä ve - rens Ol - koon ain'

nous - neel - le jäll', Jon - ka ni - meen ko - koon tul -
o - sam - me, Ja Hä - nen vii - si haa -

leet Me o - lemm' het - kel - lä täll';
vaans Ko - ko - us - huo - neem - me!

2. Hän meitä siunatkohon
nyt eritessämme,
ja kylkehensä kootkoon
myös meidän sielumme;
maatessamm', niin kuin valvoiss',
ja askareissamme
olkaamme raittiit' ja valppaat,
kuuliaisuus myös olkoon uus.

3. O Pyhä Henki Jumal',
toimita virkas työt,
voita saarnall' ja sanall'
sieluja yhteytees,
uskon kautt' Jesuksessa
perusta kaikki ne,
joill' osa on veressä,
ast' hetkeen viimeiseen.

4. Sodan peräst' on rauha,
päivämies palkan saa,
voiton peräst' iloitaan,
kosk' loppun' on matkamme.
Isänmaahan me kerran
saamme sisälle menn',
jos armon kerjäläisnä
Jesusta seuraamme tääll'.

